

κινήσεως τῶν προϊόντων.

Ἐπομένως τὰ διάφορα Κράτη θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγθαρρύνουν τὸν συνεταιρισμὸν μεταξὺ τῶν γεωργικῶν ἐκμεταλλεύσεων καὶ τὴν δημιουργίαν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν διὰ τὴν ἔμπορίαν, διαλογὴν καὶ ἐπεξεργασίαν τῶν βασικῶν γεωργικῶν προϊόντων.

Κατάλληλος νομοθεσία θὰ ἔπρεπε νὰ προβλεφθῆ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιρροῆς τῆς γεωργίας εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν συστημάτων ἔμπορίας. Ὑπάρχει ἐπιθυμία ἐν Εὐρώπῃ ὅπως διατηρηθῆ ἡ ἐλευθέρα διάρθρωσις τῆς «οἰκογενειακῆς ἐκμεταλλεύσεως»: πρέπει ἐπομένως νὰ προστατευθῆ ὁ Εὐρωπαῖος γεωργός, ὄχι μόνον ἀπὸ τοῦ νὰ παρασυρθῆ εἰς τὴν «κολλεκτικὴν» ἐκμετάλλευσιν κάτω ἀπὸ ἓνα κεντρικὸν ἔλεγχον, ἀλλ' ἐπίσης ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβληθῆ εἰς ἓνα εἶδος «κατ' οἶκον ἐργαζομένου» εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς εὐρέος συστή-

ματος ἔμπορίας.

Μόνον ὅταν ὁ γεωργὸς ἀποβάλλῃ τὸν φόβον ὅτι κινδυνεύει νὰ χάσῃ ὀριστικῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν του, θὰ δεχθῆ μὲ μικροτέραν ἐπιφύλαξιν τὴν συγχρονισμένην ἀντίληψιν περὶ διαθέσεως τῶν προϊόντων του μέσῳ μιᾶς μεγάλης ὀργανώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μετείχεν ἑκουσίως.

Ὁ γεωπόνος-γεωργικῶν ἐφαρμογῶν θεωρεῖ γενικῶς τὰ θέματα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἔμπορίαν καὶ τὴν ὀριζοντιαν καὶ κάθετον ὀργάνωσιν ὡς λίαν λεπτὰ ζητήματα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ ἀσχολῆται. Ἐν τοῦτοις, τὰ θέματα αὐτὰ πρέπει ν' ἀντιμετωπίζονται καὶ αἱ ὑπηρεσίαι γεωργικῶν ἐφαρμογῶν πρέπει ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὰ προβλήματα αὐτά, ἐὰν δὲν θέλουν νὰ ἐγκαταλείψουν ἐντελῶς τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς εἰδικούς συμβούλους τῶν μεγάλων ἔμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐκτὸς ἐπαφῆς μὲ τὴν γεωργίαν.

Αἱ προϋποθέσεις διὰ μίαν συγκεντρωμένην ἔμπορίαν

Μία περιοχὴ δὲν εἶναι ἄρκετον νὰ διαθέτῃ συγχρονισμένα γαλακτοκομεῖα, κονσερβοποιεῖα, σφαγεῖα καὶ οὕτω καθεξῆς. Πρέπει ἐπίσης, ὅλη ἡ γεωργία τῆς ἰδίας περιοχῆς νὰ εἶναι προσηρμοσμένη πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ τοῦ συγχρονισμένου ἐξοπλισμοῦ ἐπεξεργασίας καὶ ἔμπορίας. Ἐν τούτοις, ἡ δημιουργία ὀργανισμῶν ἔμπορίας εἶναι δυνατὴ μόνον ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει μία ἐπαρκὴς συγκεντρωσις τῆς παραγωγῆς, καὶ αἱ δυνατότητες δημιουργίας μιᾶς τοιαύτης συγκεντρώσεως ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ κλίμα, τὴν ποιότητα τῶν ἐδαφῶν, τὴν διάρθρωσιν τῶν γεωργικῶν ἐκμεταλλεύσεων, τὰς ὑφισταμένας ἀγοράς καὶ τὴν ἐξησφαλισμένην διαθέσιν τῶν προϊόντων εἰς ἱκανοποιητικὰς τιμὰς.

Εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Γεωργικῶν

Ἐφαρμογῶν ἐναπόκειται νὰ πείσῃ τοὺς γεωργούς ὅτι αἱ μεγάλαι ποσότητες τυποποιημένων προϊόντων, τὰς ὁποίας ζητεῖ σήμερον ἡ ἀγορά, δύνανται νὰ διατίθενται μόνον ὅταν ὅλοι οἱ γεωργοὶ μιᾶς περιοχῆς καλλιεργοῦν τὰ ἴδια φυτὰ, ἐκτρέφουν τὰ ἴδια—κατάλληλα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀγορᾶς—ζῶα καὶ προσφέρουν προϊόντα ὁμοιομόρφου ποιότητος.

Αἱ ἀπαιτήσεις αὐταὶ δὲν πληροῦνται εἰς πλείστα μέρη τῆς Εὐρώπης, καθ' ὅσον ὁ εὐρωπαϊκὸς γεωργὸς εἶναι συντηρητικὸς καὶ ἀτομικιστῆς. Ἐχει τὸν σίτον του, τὰ γεώμηλά του, τὰ φρούτα του καὶ ἐκτρέφει τὴν ἰδικὴν του φυλὴν ζῶων. Δὲν εἶναι πρόθυμος ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸ γαλακτοκομεῖον του, τὸν συνεταιρισμὸν του, τοὺς πελάτας του. Ἐξακολουθεῖ νὰ τηρῆ πιστῶς τὰ πατρο-